

De schoonheid van jouw leven
blijft voor altijd met het onze verweven.

DANKBARE HERINNERING AAN
MEVROUW

MARIETTE LAPAIGE

echtgenote van de Heer
EMIEL VAN DER EECKEN

geboren te Rozebeke op 30 november 1933 en
godvruchtig overleden in familiekring te
St.-Martens-Lierde op 30 augustus 1996,
gesterkt door de HH. Sakramenten der zieken.

Lid van de K.V.L.V.

Het is de laatste nacht. Ellen streeft en kust haar meter zonder woorden. (Dat beeld van gave liefde die meegaat tot over de grenzen van de dood nemen ze ons nooit meer af). Emiel, Nicole en de vijf kinderen zijn bij moeder om bij mekaar te zijn. Familie, de verpleegsters van (palliatieve) thuiszorg, buren en vrienden leven mee en zijn dichtbij. Mariette sterft. De middagzon wordt avondzon. Iedereen om haar sterfbed gaat een beetje dood. Een moeder gaat onsterfelijk heen. Zij is er nog, maar niet meer hier. Gaat iedereen in vrede dood? De dood vraagt om een nieuw bestaan. Een man verwacht van zijn overleden vrouw de sterkte en het licht om voort te gaan. Is er dat licht? Zij is het licht. Is er een hemel? Zij is de hemel.

Voorbij zijn de zeven magere jaren van ziek en alsmaar zieker. Er werd voortdurend verslag gedaan. Verslag van onderzoek. Er werden vragen gesteld. Waarom hier en waarom zij? Er werd hoop gesteld op de wetenschap. Er was dankbaarheid bij elke

thuiskomst uit Ronse, altijd het aangenaam gevoel 'ze is er nog en dat het tamelijk is, zo goed mogelijk'. Er werd aan God gevraagd om samenhang. Mariette ging met Emiel naar Lourdes, samen sterk in groot geloof. Hij bezingt nog 'het magnificat' van die laatste Lourdesreis. Ze kregen er de kracht om samen de weg te gaan tot aan de grenzen van het eeuwig licht. Ze kregen er het recept mee voor het volmaakte 'fiat' op wat komen moest. onomkeerbaar. De ziekte K. is erger dan je denkt. Vraag het een man en zijn vrouw. De laatste tocht begon na deze mooiste wonderreis zonder bewijzen. Lastig ten einde toe, dag en nacht. Maar mooi. Zoals liefde mooi is.

"Ik kan er niets aan doen. Verontschuldigd voor mijn ziekte", zegt Mariette. Ze is niet wrang, niet boos, alleen een beetje triest. Je zou je arm om haar schouders willen slaan, van bewondering. Ze verdraagt, bemint, dankt, weent, lijdt voor haar (klein)kinderen. Ze zou graag verder leven, niet omdat het leven gemakkelijk is, maar omdat het goed is en van waardigheid getuigt. Mariette is groot. Zeer groot. Vraag het aan haar beste vrienden. Het zijn moeders die mekaar vanuit de moederschoot verstaan. Ze vertellen met tranen van tederheid en van ontroering om zoveel schoonheid.

Zoek je? Mis je? Vind haar in de kring van aardse moeders. Doe zoals zij deed. Bid. De rest is stilte. Onvergankelijke schoonheid. Moederschap. Liefde. Vrede. Een vader, vijf kinderen en negen kleinkinderen vergeten niet. Zij leren het geheim.

Wij danken allen die in ons verdriet delen

De families LAPAIGE, VAN DER EECKEN,
VAN WITTENBERGHE en ROKEGEM.

